

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. VI. De quorundam pietatis prætextu in reservatione peculiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT VI.

De quorundam pietatis prætextu in reservatione peculiorum.

Q. I. An sit laudanda Religiosi illius intentio, qui pro peculio suo congregat multos nummos, sub hoc prætextu, & avaritiæ pallio, quòd velit post mortem relinquere pro Monasterii aut Fratrum necessitatibus &c.

R. Quàm erronea & deceptoria sit hæc persuasio, docet *S. Orsiesius* in doctrina notab. inserta magno Regulario, ubi inquit: *Hoc quoque observandum est, ne quis stulta cogitatione deceptus, immo diaboli laqueis irretitus dicat in corde suo: quando moriar, tunc dono Fratribus, quod habuero. O stultissime hominum! ubi hoc scriptum invenisti? nonne omnes Sancti servientes Deo statim omnem seculi sarcinam deposuerunt? nonne in actibus Apostolorum omnia quæ habebant, ad pedes Apostolorum deferebant? aut quomodo mortuus vis justitia induere vestimentum, qui illud vivus habere non meruisti? quare oblitus es, quod scriptum est: quod seminaverit homo, hoc & metet? Gal. 6. Thesaurizat, & ignorat, cui congregat ea, Ps. 36. Stulte, hac nocte animam repetent à te: quæ autem præparasti, cujus erunt? Luc. 12. Pharisei autem cum essent avari, hæc audiebant & irridebant: quorum incredulitatem devitemus, nec irrideamus eos, qui nos provocant. Renuntiemus mundo, ut perfecti perfectum sequamur thesaurum.*

○ 3

Quorum

Quorum animam possidet avaritia, his videtur pro Christo stulta paupertas. h. i.

Q. 2. Quid sentiendum de Monialibus illis (quæ in hoc peculiaritatis vitio subinde sat notabiles inveniuntur & culpabiles: & utinam agnoscerent, quàm foedè pice agglutinatæ adhæreant inordinato amor!) dum omnino præexcipiunt sibi ante professionem vitalitium censum annum, non pro necessariis vestimentis (id enim tamquam non reprehensibile transiret, si aliunde vestimenta, aliaque necessaria non essent suppeditanda) sed tantum, ut aliquid habeant, ac in hoc non sint ceteris conditione deteriores: & ut jus aliquod sibi arrogent, inde dandi pauperibus eleemosynam, aut curandi legi subinde sacra ad suam liberam dispositionem &c. erogandi inde munuscula, xenia &c.

R. 1. Licet ego non quòad omnia talem consuetudinem reprobare audeam, attamen nec semper in omnibus tamquam optimam approbare. Hoc saltem indubitatum credo verum, quòd ibi nec perfecta renunciatio, sæculique abdicatio sit, & perfectionis majoris adipiscendæ securitas, quanta est in Ordinibus, in quibus est exacta vitæ communitas, & nemo talia peculiariter sibi privatim ante professionem reservare.

R. 2. Ex Regula S. *Alredi*, c. 42. *Ubi obviat objectioni monialium talium, pro pauperibus inordinate sollicitarum, & dicit: Claustralibus (privatis) nulla debet esse pro pauperibus sollicitudo, nulla pro hospitibus suscipiendis distensio: quippe quibus nulla debet esse de crastino cura: nulla sibi vel po-*
tius

ius providentia: nutriantur potius in croceis, id est, spiritualibus pascantur &c. h. i.

R. 3. Quod autem aliqua prædant, non posse non esse opus Deo maximè placens, si ex reservatis nummis subinde curent sacrificium Missæ pro se, aut suis defunctis parentibus, vel amicis applicari &c. His dico ego ex doctrina sanius sentientium Ascetarum (quos illæ tutò sequi possunt) fore Deo gratius sacrificium, si hæc sensuali peculiaritate se exuant, & tale jus qualecumque sibi nullum retineant: interim offerentes predictis necessitatibus omnia sacrificia, quæ in toto mundo fiunt, & maximè illa, quæ indies audiunt; aut subinde petendo sacrum à Sacerdote, qui in sua potestate habet sua sacra applicandi &c. bonam voluntatè Deo offerendo, Christo uniendo. Hoc scio, id ipsumque plurimum laudo, & approbo, quòd in Monialium reformatis, aut reformatione necdum egentibus Monasteriis tales peculiaritates, aut partiales reservationes minimè tolerentur numquam acceptentur; ut ita aditus laxitatibus præcludatur.

R. 4. Religiosi Sacerdotes etiam non conquirentur, nec indignentur, si fortè rarò in ipsorum Ordine ipsis sacrum liberum relinquatur. Nam indubitatum est, quòd fructus Missæ specialissimus semper maneat Sacerdoti, quantumvis conductus stipendio Sacrum legat pro alio. Et licèt hunc fructum non possit totaliter alteri applicare (se omnino privando) potest tamen secundùm partem. **Consule de hoc RR, PP, Discalceatos**

Carmelitas, quos audiui numquam habere facrum liberum.

R. 5. Quod concernit dationem eleemosynarum; certum est, quod sit gratior Deo eleemosyna, continuò in Dei memoria permanens viva, si quis omnem libertatem disponendi de rebus terrenis semel plenè abdicet non reassumendam: unde perfectius est, ex tam nobili motivo heroicè se privare omni facultate dandi eleemosynam, quàm peculium, etiam licitum retinere, unde eam dare possit. Proinde optimè scripsit *S. Hieron.* in epist. ad quemdam virum hospitem (citur à *S. Bonav.* in opusc. de paupertate Christi) *Multas à te per insulas Dalmatia, Sanctorum numerus sustentatur: sed melius faceres, si & ipse Sanctus inter Sanctos viveres. Ergo melius est de eleemosynis vivere, quàm & eleemosynas dare. Vide S. Bonav.* lc. Et laudabilius est, non habere post resignationem voluntariam, unde possit indigentibus præbere, quàm aliquid pro dando ipsis retinere. Qui sic expeditus est ab omnibus, cor charitate plenum recipit & retinet, quò plus potest omnibus in mundo, & in purgatorio, justis & injustis, amicis & inimicis benefacere, quàm si omnes mundi thesauros habendo retinuisset. *Bona voluntas charitate ditata, optimus est nummus, valoris divini coram illo, qui non curat nummorum temporalium regias imagines, aut inscriptiones, aut materiam, aut formam.*

R. 6. Quantum ad erogationem munusculorum, aut largitionem xeniorum; certifico *Moriales* omnes, quod plus placiturae sunt *Clementi*

VIII. Urbano VIII. (qui tales largitiones restrinxerunt &c.) Immo Sacerdoti summo Sponso suo Jesu Christo, si privata à talibus abstineant, maximè si fiat solius familiaritatis contrahendæ causa, & sine debita licentia. *Ratio est;* quia generat amorem non sanctum, cogitationes & occupationes inutiles, dividit cor, distrahit mentem, obscurat S. paupertatem, impeditque orationis attentionem; sileo alias consequentias non bonas.

Q. 3. An, si religiosus privatus accipiat oblatam à secularibus pecuniam, v. g. pro imprimendo utili libro ad bonum commune, vel pro Ecclesiæ ornatu, aut Sacristiæ necessitate, Monasterii egentia, &c. Philargyriæ vitium aut periculum intercurrat.

R. Quòd, ceteris paribus, in hoc nullum peccati periculum intervenire possit; dummodo fiat cum debita licentia, & dependentia à Superioribus suis, & aliunde non sit specialis inhibitio, &c. *Ratio est;* quia hoc est fructificare communi bono, & divino honori; proinde vitium aut nota philargyriæ hìc nullatenus intervenit.

Q. 4. Qualiter, præscindendo à jam dicto casu, pecunia oblata in monasterio sit legitimè distribuenda.

R. De hoc singuli Ordines habent, dubio procul, sua statuta, aut consuetudines piæ. *S. Isidorus* in sua Regula c. 18. ponit hanc normam: *Omne, quod in Monasterium in nummo ingreditur, sub testimonio Seniorum accipiendum. Eadem pecunia in tribus partibus dividenda est; qua-*

rum una erit pro infirmis & senibus, & pro aliquo coëmendo in diebus sanctis cultius ad victum fraternum: alia pro egenis: tertia pro vestimentis fratrum & puerorum, vel quibusve ad necessitatem monasterii coëmendis. Quatres partes Custos Sacrarii suscipiat, ac, precipiente Abbate, sub testimonio Prepositi vel Seniorum de singulis partibus pro suis necessariis causis expendat. h. d.

CAPUT VII.

De pœnis proprietariorum, divinò iudiciò illis immixtis, &c.

REcensebo hïc, quæ ex certis historiis collegi, exempla sat horrenda; quibus Religiosi proprietarii terreantur; paupertatis verò Deo placitæ amatores in bono proposito solidius confirmantur. Proprietarii ponuntur in vili prædicamento ab Authore l. 2. imit. c. 32. §. I. ubi inquit: *Compediti sunt omnes proprietarii, & sui ipsius amatores, cupidi, curiosi, gyrovagi, quærentes semper mollia, non quæ Jesu Christi; sed hoc sepe fingentes, & componentes, quod non stabit.* h. i.

Primitus morte subitanea à Deo puniti ex primis Christianis *Ananias, & Saphiras* ob votum paupertatis violatum, Act. 5. de quo ait S. Scriptura: *Et factus est timor magnus in universa Ecclesia, & in omnes, qui audierunt hæc.* h. i.

I. Libro 6. revelat S. Birgitta c. 35. Christus ostendit huic dilectæ Sponsæ suæ animam alicujus

jus